

NEVINNÁ HRA

SVĚŘILI BYSTE SVÉ DÍTĚ ŽENĚ, S NÍŽ JSTE SE PRÁVĚ SEZNÁMILI?

ALEX DAHL

Malá Lucia se s nadšením vydává na návštěvu k nové spolužačce Josii, aby si spolu mohly hrát. Navíc má dovoleno poprvé přespát mimo dům! Na její mámu Elisu udělá Line, matka Josie, i její nádherný domov skutečný dojem. Pokojně se s dcerkou rozloučí, aniž by tušila, že brzy se jí rozpadne celý svět. Nazítří je dům liduprázdný. Vychází najevo, že Line – nebo ta, která si Line říkala – si dům jen pronajala a sama s oběma holčičkami zmizela beze stopy.

Policie pátrá po celé Evropě a Elisa a její manžel Fredrik se ocitají pod drobnohledem. Tlak narůstá, na povrch vystupují dávná tajemství, slupka dokonalé rodiny postupně odpadá. Na vlastní pěst pátrá i reportérka Selma, která složité klubko vzájemných vztahů a lží postupně rozmotává. Zdá se, že neznámá měla k únosu vlastní důvod, a ukrádají se pochybnosti...

Závratné tempo vyprávění, několik různých pohledů a hned tři silné hrdinky, to jsou hlavní ingredience úspěšného thrilleru, podle něhož v roce 2025 natočil kanál Disney+ TV minisérii. Postavu Selmy i autorčino oblíbené městečko Sandefjord čeští čtenáři dobře znají z úspěšného titulu *Když zmizela* (Metafora, 2024).

„Okamžitě chytne a nepustí... Další důkaz toho, že Alex Dahl je spisovatelkou, kterou je radno sledovat.“

– The Financial Times

„Alex Dahl rozehrává scénář, který je noční můrou každého rodiče, a s odhalením pravdy si dává načas. Znepokojivé čtení ve strhujícím tempu!“

– The Guardian / Thrillery měsíce

„Zápletka je až děsivě obyčejná, styl vyprávění je břitký a svěží, nejvíc ovšem zaujme diametrální odlišnost v reakci obou rodičů na zmizení jejich dcery.“

– The Daily Mail

ALEX DAHL

NEVINNÁ
HRA

Přeložila Marie Frydrychová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © Alex Dahl 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Marie Frydrychová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-898-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-897-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-340-7 (print)

Věnováno Lauře, s nesmírnou láskou

*„Akt spravedlnosti zavírá knihu zločinu,
akt pomsty píše svou vlastní.“*

Marilyn vos Savant

PROLOG

Objímám tě pevně, tak pevně, až se zdá, jako bychom byly jeden celek. Znovu. Jako by tě žádná síla na celém světě nedokázala ode mě odtrhnout. Tvé jemné dlouhé vlasy mě lechtají na tváři a já vdechuju jejich sladkou vůni, vůni země a květin. Objímáš mě kolem krku, propletla sis prstíčky na mém zátylku, cítím tvou teplou kůži na mě. Zabořím obličej do vlhké a horké prohlubně pod tvou klíční kostí. Nevím, kde jsme. Nevidím nic než tebe. A vím, že se tě musím držet, pevněji než čehokoli ve svém životě.

Ale přesto. Přesto se mezi námi objeví mezírka, aby mezi nás vnesla závan mrazivého vzduchu. Přesto jsou tvé prstíky násilím odtrženy od mého krku a seberou mi tě z náruče. Mám vytřeštěné oči, ale nevidí nic, jen tu nejhustší a nejkrutější temnotu. I ústa mám doširoka otevřená – jako při výkřiku, ale žádný zvuk z nich nevychází. Má náruč je teď prázdná, ale tvé teplo stále cítím na kůži.

A ty, moje lásko, jsi pryč.

Probouzím se. Je pořád černočerná tma. Jsi pořád pryč. Křičím.

Říjen 2017

1

Elisa

Sandefjord, 19. října 2017

Mám den volna, vecpala jsem si všechno, na co normálně nemám čas, do jediného odpoledne – melír a zastřižení konečků u kadeřníka, nehty, nepříliš nadšenou hodinu v posilovně, a najednou už jedu vyzvednout dceru ze školy skoro pozdě. Nejdřív uvíznu v hrozně zácpě u sjezdu z dálnice E18 a pak se při vyzvedávání ze školky Lyder rozhodne, že dostane záchvat vzteku, plácne sebou o zem jako kus masa, zmítá se mi v náruči, a když mu soukám ochablé končetiny do zimní kombinézy, obrací oči v sloup.

„Přestaň,“ syčím a strkám mu chodidla v punčocháčích do botiček z ovčí kůže. Do jedné ruky popadnu jeho krabičku na svačinu, obrovský obrázek na velkém kartonu a jeho desky a druhou rukou vleču syna ven ze dveří. „Honem!“

V autě Lyder fňuká kvůli tomu, že jsem mu nepřinesla žádnou dobrotu.

„Všichni ostatní, když odcházejí ze školky, dostanou rozinky,“ naříká. „Nebo mrkvičky. Nebo sušenky. Carl mívá křupavé sušenky s takovýma kouskama čokolády, to není fér...“ Jeho pisklavý hlásek neúnavně pokračuje dál a dál, ale já ho schválně nevnímám. Mám za sebou dlouhý týden a cítím vzadu v zátylku tlak počínající migrény.

Tisknu si prst na citlivé místočko, kde mě bolí, a zírám na červený semafor, který ne a ne změnit barvu. Mám už jen tři minuty do vyvednutí dcery a čtyři minuty do chvíle, než Aud, družinářka s kyselým výrazem, začne svými dlouhými akrylovými nehty vytukávat v mobilu mé číslo.

Na semaforu konečně naskočí zelená a já rychle ujíždím po několika posledních klidných předměstských silničkách do školy v Korsviku. Občas nám zakvílí pneumatiky, takže se Lyder na zadním sedadle nervózně pochichtává. Zastavím před školou a podám Lyderovi svůj iPhone. Obličejík se mu rozzáří do překvapeného úsměvu. Je 16:29. Stihla jsem to.

„Hned jsem zpátky,“ říkám a spěchám přes hřiště do zářivě osvětlené červené školní budovy postavené ze dřeva.

„Mami!“ vypískne Lucia a běží ke mně. Skočí mi do náruče a já ji políbím do hebkých zlatých vlásků. „Jdeš pozdě.“

„Ne, jdu přesně včas.“

„Můžu jít na návštěvu k Josephine?“

„Kdo to je?“

„Nová spolužačka. Můžu? Prosím?“

„Dneska ne, zlatíčko. Víš, že si musíme domlouvat návštěvy u spolužáků předem. Je to pak jednodušší.“

„Její máma říkala, že to nevádí. Čekají v šatně.“

„Zlatíčko...“

„Mami, prosím.“ Lucia ukáže do otevřených dveří společné šatny pro prvňáky a druháky.

S povzdechem tam jdu s ní. Na lavičce vzadu v koutě sedí malá holčička v nádherné růžové prošívané bundě hodně drahé značky Moncler a sněhulích Moon Boot. Vedle ní je stejně luxusně vyhlížející elegantní maminka.

„Ahoj,“ pozdravím a na obě se usměju. Když holčička roztáhne koutky do úsměvu, všimnu si, že se jí levá strana obličeje zvláště nakrčila, a pak mi dojde, že má na tváři okrouhlou vystouplou jizvu, která jí sahá až k vlasům na spánku.

NEVINNÁ HRA

„Dobrý den. Já jsem Line, Josephinina matka,“ řekne žena a přátelsky se usměje. Je odzbrojujícím způsobem krásná. Jasně modré oči má posazené daleko od sebe, husté tmavé vlnité vlasy jí sahají k ramenům a plné rty si decentně zvýraznila leskem v tělovém odstínu. Bundu Moncler podobnou dceřině, ale v barvě khaki, jí v útlém pase stahuje pásek a vzhled korunuje bílý kašmírový rolák a elegantní olivově zelené kožené kozačky.

„Moc mě těší. Já jsem Elisa. Elisa Blixová.“ Obracím se k Lucii. „Musíme si pospíšet, miláčku. Lyder čeká sám v autě.“

„Já ale chci na návštěvu k Josephine!“

„Nám to ani v nejmenším nevadí,“ říká Line. „Holčičky mě už nějakou dobu prosí, jestli by si spolu nemohly hrát, a my dnes odpoledne žádný program nemáme.“

„Tak dobrá,“ pokrčím rameny. „Tedy pokud to skutečně nevadí.“

„Ani trochu. Dala bych vám na sebe číslo. Bydlíme v Asnestoppen, to odsud není daleko.“

„Fajn. Vyzvednu ji kolem půl sedmé, jestli vám to vyhovuje?“

„Dokonale. Půl sedmá je ideál.“

„Kdy sem Josephine začala chodit? Mám dojem, že jsem vás tady ještě neviděla.“

„Je tady úplně nová. Na začátku školního roku jsme se přistěhovali z Osla.“

„Aha, jasně. A líbí se vám tady?“

„Ano. Josie si už ve škole docela zvykla a můj starší syn je také spokojený. Chodí na druhý stupeň.“

„Tak to je skvělé,“ odpovídám a znovu se na sebe usmějeme. Zamlouvá se mi. Dokázala bych si představit, že se sprátelíme. Čiší z ní takový zvláštní klid a usebranost a také mě zřejmě dokonale očarovala svou zdánlivě nedbalou elegancí. Zdá se, že i holčičky si padly do oka. Když si povídáme s Line, zrovna si ve složité choreografii vzájemně plácají dlaněmi o sebe – vůbec si nevybavuju, že bych Lucii někdy viděla dělat něco podobného. Obě se pak rozchechtají zvonivým smíchem a nemůžou přestat.

„Chcete, abych na vašem telefonu vytočila své číslo, abychom měly na sebe obě kontakt?“ nabízí se.

„Omlouvám se, ale mobil jsem nechala synovi v autě. Prostě mi zavolejte a já vám za chvilíčku napíšu.“

„Dobře.“

„Prima. Tak si holky užijte návštěvu a hezky si hrajte,“ loučím se a maličko zatahám Lucii za bambuli z falešné kožešiny.

Směje se a odchází s Line a Josephine. Drží Josephine za ruku, obě rázují pryč jako jedno tělo a prázdnou chodbou se rozléhá vrzání jejich gumových podrážek.

* * *

Těsně před šestou mi zavibruje mobil. Otevírám zprávu od Line, posílá mi fotku Josephine s Lucií, jak spolu sedí na obrovské bílé pohovce, mají úplně stejné růžové princeznovské šatičky, smějí se a chovají na klíně hnědou chlupatou kočku. Na packách má zasychající hlínu, jako by právě přišla zvenku, a má jasně žluté oči, jimiž mě úplně hypnotizuje. Pořád ještě na ni civím, když mi telefon v ruce zazvoní.

„Haló?“

„Mami?“ Luciin hlásek se zalyká smíchem.

Roztáhnu koutky. „Ahoj, zlatíčko. Zrovna se chystám, že pro tebe vyrazím, ano?“

„Jo, ale mami, napadlo nás... Nemohla bych tady přespát? Prosím prosím prosím...“

„No...“ Lucia ještě nikdy u žádné kamarádky nepřespala, přestože v sedmi letech už mají některé spolužačky tuto kratochvíli za sebou. Víím, že moje dcera není nijak úzkostná, ale nezná Josephine zase tak dobře a já jsem u nich doma v životě nebyla.

„Mami, prosím! Je pátek!“

„Já víím. Ale... nemáš s sebou vůbec žádné věci. A ještě nikdy jsi u nikoho cizího nepřespala.“

NEVINNÁ HRA

„Ale jo! U Julie!“

„Jistě, ale to je tvoje sestřenice. Já ti nevím.“

„Je to tady bezva! Mami, prosím! Na, promluv si s Josephininou mámou.“ Telefon na chvílku ztichne a pak slyším Linin hlas.

„Ahoj, Eliso. Zdravím vás. Holky tady skvěle řádí. Bezvadně si hrají a užívají si to.“

„Ano,“ odpovím. „Lucia působí šťastná jak blecha.“

„Takže chápete, že se mě ptaly, jestli tady může Lucia přespát. Co myslíte? Mně to vůbec nevadí. Manžel je na služební cestě v New Yorku a vrátí se až zítra. S Josephine je vždycky všechno jednodušší, když je s nějakou kamarádkou, takže mi to ani v nejmenším nečiní obtíže.“

„Ach tak. Dobrá. Ano, tedy... Jde jen o to, že Lucia u žádné kamarádky ještě nepřespala.“

„Chápu. Myslím, že bychom to mohly zkusit, a kdyby se jí zastesklo, prostě vám zavolám a přijedete si pro ni?“

„Ano. Ano, to by asi šlo. Dobrá, tak se jen budu musetavit a přivezu jí věci. Chápete, kartáček, pyžamo a samozřejmě plyšáka.“

„Pochopitelně.“

* * *

Fredrik vejde do dveří a je tak rudý v obličeji od prudkého větru, až to vypadá, jako by ho někdo zfackoval.

„Ahoj,“ pozdraví a štípne mě do tváře. „Kde jsou děti?“

„Lyder nahoře usnul u *Lego příběhu* a Lucia je u spolužačky. Vlastně tam zůstane. Nechají ji u sebe přespát.“

„No panečku.“

„Snad ti to nevadí?“

„Ne, proč? Můžeme uložit Lydera dřív a dopřát si trochu času pro sebe.“ Mrkne na mě, zlehka mě pohladí po zadku a vzápětí si sáhne do ledničky pro lahev mexického piva, otevře si ho a dlouze se napije. Ohryzek na krku mu poskakuje nahoru a dolů.

„Ale jo, vlastně se to docela hodí. Zítra mi to letí v devět, takže bys mohl mít příjemné líné ráno s Lyderem a pak někdy před obědem vyzvednout Lucii.“

„Tak jo, fajn. V kolik myslíš, že se vrátíš?“

„Přistáváme v pět třicet.“

„Říkalas Milán?“

„Ne, Řím.“

„To máš kliku.“

„Nijak zvlášť. Nedostanu se nikam jinam než na letiště, zlato.“

„Ale ještě uvidíš modrou oblohu.“

„To je fakt. Přesně.“ Usměju se na manžela a jdu si do chodby about boty. I když pojedou autem, stejně si narazím vlněnou čepici. Je sice teprve říjen, ale zdá se, že ledové větry z východu přinesly zimu nějak dřív.

* * *

„Ahoj,“ zdraví Line. „Pojďte klidně dál!“

Vejdu do prostorné, dokonale uklizené vstupní haly s klenutým stropem a luxusním bodovým osvětlením. Jakmile se zuju, hned cítím pod nohama teplo z topení v podlaze. Shora slyším dětský smích. Vyjdeme do obrovského obývacího pokoje v patře a naskytne se nám pohled na Lucii a Josephine, které dělají jednu hvězdu za druhou, pořád v princeznovských šatech, a přestanou vřdycky jen proto, aby se mohly nadechnout mezi výbuchy smíchu.

„Páni, vy ale máte nádherný dům,“ řeknu. Všechno je v nesmírně elegantním moderním stylu, s hladkými bílými plochami, naprostý opak toho, co máme u nás doma, kde jsou všude rodinné fotografie, krabice s hračkami a dětské kresbičky na stěnách. Očividně tu přebývá rodina, která může s úplným klidem přijmout nečekanou návštěvu, aniž by se musela potýkat s hromadami bot na chodbě, haldami nádobí ve dřezu, přetékajícími koši na prádlo v koupelně a nedojedenými sendviči s marmeládou, ponecha-

NEVINNÁ HRA

nými svému osudu na parapetech. Tedy rodina úplně jiná než ta naše.

Jejich dům stojí na úplném vršku skalnatého kopce nad pláží Asnes na poloostrově Vesterøya bez blízkých sousedů. Jedna stěna je celá skleněná, s výhledem na členité skalnaté pobřeží jakoby záplatované zelení lesních porostů, a hluboko pod námi se vzdouvají neklidné vody oceánu, které pravidelně narážejí do pobřeží. Občas jsou v nepravidelných záblescích světla majáku na druhé straně zálivu viditelné i zpěněné bílé hřebínky.

„Děkuju,“ říká Line. „Jsme s ním nadmíru spokojení. Myslím, že jsem si prohlédla snad polovinu sandefjordských domů, než jsme nakonec koupili tenhle.“ Rozesměje se a já se k ní přidám. „Chcete čaj? Nebo sklenku vína?“

„Musím se vrátit domů k synovi, než půjde kolem půl osmé spát,“ odpovídám. „Slíbila jsem mu pohádku.“

Line se usměje a její krása mě znovu téměř ochromí.

„Jistě. Tak jen rychlou sklenku?“

Přikývnu a ona se po chvílce vrací se dvěma skleničkami šampaňského. „Koneckonců je pátek.“ Rozhodně bychom mohly být kamarádky. Zvednu směrem k Line orosenou skleničku a sleduju, jak po ní pomaličku stéká jediná kapka.

„Maman,“ říká Josephine, „regarde!“

Line zatleská, protože Josephine nejistě udělala dva přemety stranou těsně po sobě a pak upadla na koberec.

„Vy mluvíte francouzsky?“

„Ano, někdy. Josephine chodila v Oslu do francouzské školy. Říkali jsme si, že umět jazyky se může vždycky hodit.“

Najednou se cítím úplně jako hlupačka, a navíc bolestně průměrná, zejména vedle téhle skvostné ženy a její vzdělané dcery. „Aha. To máte naprostou pravdu, rozhodně se to hodí.“

„A co vy? Jste odsud? Tohle je opravdu krásné místo pro život, že?“

„Ano, to tedy je. Tiché, řekla bych, ale pořád dost v centru. Já pocházím z Lillehammeru a manžel ze Sandefjordu. Rozhodli jsme se

žít tady, protože on pracuje v Tønsbergu a já kousek odsud na letišti Torp. Autem jsem tam za necelých dvacet minut.“

„Aha, a co děláte?“

„Jsem letuška. U Nordic Wings.“

Line se rozzáří oči. „No páni. To musí být zábavná práce. Když jsem byla malá, vždycky jsem snila o tom, že se stanu letuškou. Někdy lituju, že jsem si ho nespínila.“

„Ano, občas je to zábava. Ale smím-li to tak říct, je to čím dál méně luxusní povolání. Než jsem měla děti, létala jsem na dálkových letech pro Qatar. To se patrně mnohem víc podobalo představám, které většina lidí o tomto povolání má.“

Line se usměje a znovu upije šampaňského.

„Když už jsme měli děti, začala jsem pracovat pro Scandinavian Airlines, ale dojíždění na letiště do Osla bylo hodně vyčerpávající. Dvě hodiny autem každý den na mě bylo zkrátka moc, a tak jsem před třemi lety nastoupila k Nordic Wings. Je skvělé, že máme přímo v regionu nové nízkonákladové aerolinky se spojením do řady evropských destinací, ale to už se dá jen stěží označit za luxus. No nic. To je život. A co vy? Pracujete?“

„Ano, dělám maskérku v televizi. Ale jsem na volné noze.“

„Panečku, tak to připadá jako zábava zase mně. Máte možnost potkat se s někým slavným?“

„Ne. Většinou líčím hlasatelky ze zpravodajství.“

„Ach tak.“

„Nícméně se to dost snadno kombinuje s dětmi. Však víte, je v tom jistá flexibilita. Beru jen ty kšefty, které probíhají v době, kdy mají děti své povinnosti nebo koníčky, případně se přizpůsobím manželovu pracovnímu programu. Jezdí velice často služebně pryč.“

„A co dělá váš manžel?“ Snažím se představit si, jak asi vypadá – musí to být hodně zajímavý člověk, když upoutal někoho, jako je Line.

„On, víte... je bankéř. Zabývá se investicemi pro jednu... francouzskou banku. Paribas.“

NEVINNÁ HRA

Usměju se a přikývnu. Line mluví přesně jako já, když se mě lidé ptají, co dělá Fredrik. *No... víte... něco jako finanční právo v jedné... právnické kanceláři.* Povídáme si ještě chvíli o dcerách, a jak spolu dobře vycházejí, a já pak dám Line Fredrikův telefon, aby se mohli zítra domluvit na vyzvednutí.

Vstanu a jdu do místnosti, kde si Lucia a Josephine zase hrají tu tleskáci hru.

„Maminka už musí domů, zlatíčko,“ říkám, ale Lucia ke mně sotva obrátí pohled. „Určitě tady chceš přespat?“ Přikývne, ale nepřestává recitovat do tleskání.

Byla jedna krásná dáma
Krásná dámo, copak máš?
Jednu starou botu,
Dva hřebíky z plotu,
A nakonec – copak mám?
Tři maliny, ty vám dám!

„Kdybys se mnou chtěla mluvit, stačí zavolat, ano?“

Lucia znovu kývne.

„Přinesla jsem ti věci. V tašce máš i Minky.“

Usměje se a přijde mě obejmout. Čelo i týl má zpocený po tom cvičení a přemetech. Políbím ji na rozpálené tvářičky. „Miluju tě.“

„Taky tě miluju,“ řekne Lucia.

„Zahrajem si ještě na dvojčata,“ vykřikne Josephine a popadne Lucii za ruku.

„Jo! Hrajem!“

„Lucia je moje dvojče!“

Usměju se, nejdřív na holky a pak na Line. Když je tak vidím, jak se objímají kolem ramen, s úsměvem od ucha k uchu – trochu prořídlým, protože každé už vypadlo několik mléčných zubů –, opravdu by mohly být dvojčata. Jediný rozdíl jsou Josephininy husté oříškové vlasy, protože Lucia má jemné a blond. Obě mají dost podobné hnědé oči a plné rty.

ALEX DAHL

„Tak si to spolu užijte, vy dvojčátka,“ rozloučím se a vracím se dolů, s Line v závěsu. Když vyjdu ven do chladné tmy, maličko kývne rukou, jako by mi mávala. Chvíli ještě stojím před domem a dívám se vzhůru na řídké cáry mraků, které žene ostrý vítr po obloze. Zítra bude neklidný let.